

הארחת השבת

פרשת ויגש
תשפ"ה

גיליון 243

א לעבטיגער שפֿת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

השם אָתָנוּ – אֵין מַה לְפָחַד...

פְּנִינֵי פֶרְשָׁה

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני" (מ"ד, י"ח)

אין "גישה" אלא "תפילה" כמובא. אך עם התפילה ישנה גם הודיה, כפי שמתחילים ומסיימים בג' ברכות של הודיה בתפילת שמרע. וכמובא בדברי הוזה"ק על האדם שניגש לתפילה ללא הודיה, אומר לו הקב"ה כביכול: **אין לך על מה להודות לי? רק בקשה? זהו: "ויגש" – תפילה. – "יהודה" לשון הודיה.** שהתפילה באה יחד עם ההודאה.

וכן אפ"ל ע"פ דבר שיחתו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב לתלמידו מוהר"ת ז"ע, (שהשבו עיניו צום עשרה שבתות חל יומא דהילוליה) שהאדם צריך שיהיה לו אמונה בעצמו הוא, וזה נצרך בעיקר ביותר בתפילה שיש להאמין ששום דיבור בתפילתו אינו שב ריקם. וזהו: "בי אדוני" שאם מאמינים ש"בי אדוני" שאני חלק א' ממעל, ואני מלא באלקותו ית' בכל נקודה טובה או רעה: **"ויגש אליו יהודה"** שיהודי יכול להתפלל. וכהמשך הכתוב: **ידבר נא עבדך דבר....** טובב והולך על תפילה.

"ויאמר בי אדוני" (מ"ד, י"ח)

"בי אדוני" – בי עולה במספר י"ב כנגד י"ב שבטים, שיהודה אמר ליסוף, **אני פה לכל אחי.** ואף שרק הוא היה ערב להחזיר את בנימין, אך בכל זאת הכלל עצמו עם כלל אחיו, וכמ"ש בהמשך: **"אדוני שאל את עבדך."**

וגם יוסף ובנימין כלולים בדברי יהודה – בשם כל הליב שבטי יה אף שלא היו במכירה, כי הרי סימן היה ליעקב שאם לא ימות אחד מבניו בחייו מובטח שאינו רואה גיהנם (רש"י עה"פ כי ארד אל בני אבל שאולח). לכן מובן מה שביקש יהודה גם בשם למען אביו שיתקיים סימנו.

"ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני" (מ"ד, י"ט)

"אפ"ל מה שהדגיש ב"אזני" ע"פ המדרש ש"האוזן" לגוף כקניקל (כלי מלא נקבים) לכלים, שכן הקניקל כמה כלים ניתנים עליו ואתה נותן מוגמר תחתיו וכולם מתעשנים כן רמ"ח אברים שבאדם ע"י האוזן כולם חיים" (דברים רבה י) וכן הוא במד"ר (שמות כו, טו) 'אוזן שומעת וכל הגוף מקבל חיים'.

וזאת יהודה רצה לרמוז לו שכל חיותו וחיינו תלוי בשמיעה זו ואם לו ישמע לו יהרוג אותנו, וכדברי רש"י "אם תקניטני אהרוג אותך". וזה מה שכתוב בסמיכות הפסוק: **"ואל יחר אפך"** שאם לא תשמע, אקח ממך את הרוח חיים – כי הרי כל הרוח חיים תלוי באוזן. ויעוין בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א) שיעקר 'אמונת חכמים' תלויה באוזן, ע"פ הפסוק: **"שמע דברי חכמים"**. ויהודה רצה שיאמין בכוחו, לך מודגש כאן אוזן.

עוד אפ"ל ע"פ דבריהם, בדין "עבד עברי" שרוצעים אזנו במרצע: (קידושין כב:) **"אמר רב יוחנן בן זכאי אוזן זאת ששמעה על הר סיני לא תגנוב" והלך וגנב, תרצע.** וגם בכאן: ע"ג ד"אהו לא חזי מזליה חזי ומזלו של יהודה חש שהמשנה למלך הוא יוסף אחיו – לכן רימז לו על האוזן – האוזן שעתידי לשמוע בהר סיני **"כבד את אביך ואת אמך"** איך אפשר לגרום כעת צער לאביו. וזהו "ידבר נא עבדך דבר באזני – עבדך"

שצריכים להתחזק מאוד מאוד בתוקף התגברות מרירות הירידה, שדייקא משם ירחם עליו הש"י וישעיו ויקרבו אליו, וכי לא יטוש ה' את עמו. וכמו שכתוב: **'אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני'. וכתוב: 'אומר אבד נצחי ותוחלתי מה' זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמי חדשים לבקרי'.**

וכן בפסוקים רבים, ובפרט בדברי רבותינו ז"ל מבואר, שדייקא כשישראל הם בתכלית הדחקות והצרה ח"ו, אז דייקא יש סבר ותקווה לישועה גדולה... וזה גם בפרטיות בכל אדם ובכל זמן. כי השי"ת מהפך המכה לרפואה כמו שאמרו חכמינו, וכל זה מרומז בפסוק: **אנכי ארד עמך מצרימה...**

אל תירא ואל תפחד - בערוב ימי מוהר"ת

היה זה בשבת האחרונה לחיי מוהר"ת (פרשת מקץ תר"ה. כאשר הסתלקותו הייתה בערב שבת קודש שלאחריו, פרשת "ויגש") היה כבר חלוש מאוד, אף על פי כן התגבר ואמר בעת סעודה שלישית הלכה אחת מ"ליקוטי הלכות" לפני אנשי שלומנו. אחר כך נחלש ביותר, ומחמת חלישותו שמע רק "ברכו" בבית הכנסת, ומיד נכנס לתפילת ערבית בביתו.

בדרך הילוכו פגש באחד מאנשיו בשם רבי יעקב, וקרא לעברו: **"יעקב, א' יא גאט פֿירט אויס?"** – נכון שהשם יתברך מנצח תמיד? כלומר, שאף חלישותו זכה בעזרתו ית' לומר תורה. ובזה רימז לו שאין דבר העומד בפני הרצון, וכאשר מתחזקים ולא מפחדים משום דבר, עוזר השי"ת ואפשר לבצע הכל.

לאחר מכן כש'הבדיל' על היין לפני בני ביתו והתחיל "הנה קל ישועתי", אמר בהדגשה רבה **"ולא אפחד!"** וחזר על כך פעמים רבות **"ולא אפחד!"** **"ולא אפחד!"** היה בזה מעין הסכמה על דברי רבינו שאמר לו בתחילת התקרבותו **"שָׁרְעָק זֶךְ נִישֵׁט"!** – "אל תפחד", ובכוחו הלך עד יומו האחרון עלי אדמות.

אפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה

"...ואפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה בוודאי גם שם נמצא השי"ת..." (ליקוטי מוהר"ן נ"ו).
נחיה עם תיבות אלו, נשאב כוחות לך – מפסוקי הפרשה' שיש לחיות את ה' בכל מצב וזמן... **"אל תירא מרדה מצרימה... ואנכי אעלך גם עלה..."** – הבטחה ליעקב ולבניו עד סוף כל הדורות, ועד ימינו אנו. כן, גם עכשיו, עם כל אחד ואחד!

שִׁירַת הַפְּרָשָׁה

הִנֵּה זֶה עֵת יַעֲקֹב אֲבִינוּ הִצְרָךְ לְרַדֵּת מִצְרָיִם הַבְּטִיחוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהַבְטָחָה.

"אֵל תִּירָא מִרְדֵּה מִצְרָיִם"
"אֲנֹכִי אֶרְדֶּךָ עִמָּךְ מִצְרָיִם"

וְאָף גַּם זֹאת הַבְּטִיחוּ מִלְמַעְלָה
"וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עִלָּה"

בְּכָל מְקוֹם וּמְצָב – בְּגִי יִשְׁרָאֵל עִם הַשְּׂכִינָה
גַּם בְּמְצָב שֶׁל עֲלֵיָהּ – וְגַם בְּמְצָב שֶׁל הַסְּתָרָה.

השבוע אנו קוראים בפרשייתנו את הפסוקים: **"ויאמר אנכי האל-אלוקי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה..."**

כן אנו מוצאים ב"מכילתא דרבי ישמעאל" (בשלח מסכתא דשירה פרשה ג): **משל למלך, שהלך בנו למדינת הים ויצא אחריו ועמד עליו [נפגש אתו]. הלך בנו למדינה ויצא אחריו ועמד עליו.**

כן ישראל; כשירדו למצרים, ירדה שכינה עמהם, שנאמר: **'אנכי ארד עמך מצרימה'**. עלו ממצרים עלתה שכינה עמהם, שנאמר: **'ואנכי אעלך גם עלה וגו'**. ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר: **'ואנכי אעלך גם עלה וגו'**. ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר (שמות יד יט): **'ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל'**. יצאו למדבר שכינה עמהם שנאמר (שם יג כא): **'וה' הולך לפניהם יומם'** – עד שאבא עמו לבית מקדשו.

חיזוק מדברי הוזהר הק'

וכן כותב הוזהר הקדוש (זוהר ח"א מז): **אמר רבי ייסא: בזמן שנסע ישראל לרדת לגלות מצרים, יראה ואימה גדולה נפלה עליו. אמר לו הקדוש ברוך הוא ליעקב: למה אתה מתיירא: "אל תירא מרדה מצרימה"...**
אמר לו: ירא אנכי פן יכלו בני, אמר לו: "כי לגוי גדול אשימך שם".

אמר לו: "ירא אנכי פן לא תשרה השכינה עמהם, אמר לו: "אנכי ארד עמך מצרימה".

אמר לו: עוד אני ירא שלא אזכה להיקבר בין אבותי, ולא אראה את גאולת בני והגבורות שתעשה להם. אמר לו: "ואנכי אעלך גם עלה". "אעלך" – להיקבר בקברי אבותיך. "גם עלה" – לראות גאולת בניך והגבורות שאעשה להם. וממשיך הוזהר, אמר רבי יהודה: **בוא וראה, שני נדרים נדר הקדוש ברוך הוא ליעקב: אחד, שירד עמו לדור בגלות, ואחד שיעלוהו מקברו לראות את השמחה של עזרת הקדושה השוכנת עם בניו, זה שכתוב: "אנכי ארד עמך מצרימה" – "אנכי" ארד עמך בגלות. אך: "ואנכי אעלך גם עלה" – כמו שכתוב: "והעליתי אתכם מקברותיכם עמ". וכתוב: "ששם עלו שבטים שבטי יה"**.

בכל האופנים והמצבים שיעקב אבינו חשש ופחד – הקב"ה חיזקו ועודדו! אם זה בגלות מצרים. השראת השכינה עם בניו בגלות הקשה והארוכה. הגאולה ממצרים, קבורתו בארץ ישראל, ועתיד בניו בארץ הקדושה.

בכל אלו אמר לו הקב"ה **"אל תירא עבדי יעקב"** והבטיח לאבינו יעקב, תפארת האבות הקדושים, כל אלו והבטחות...

בשעתו, ולדורות עולם

אך לא רק ליעקב אבינו, ולא רק בשעתו – אלא לכל עם ישראל, ולדורות עולם!

וכן כותב רבי נתן מברסלב (הלכות שילוח הקן): וזה בחינת מה שהבטיח השי"ת ליעקב: **"אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"**. ומובא בספרים שבוה הפסוק מרומז לו סוד גלות ישראל, ועיקר הוא גלות הנפש. כל העליות והירידות העוברים על איש הישראלי שזה עיקר סוד הגלות והגאולה שהכל בבחינת: **'אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה'**. שזהו בחינת ירידה תכלית העליה כמובא. והעיקר הוא התחזקות,

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ל

"וכללתי אותך שמ" (בראשית מ"ה י"א)

סכום הכסף שהצטרב בחתונתו של רבי הירש לייב

היה זה יום חופתו של החתן המופלא מגדולי העובדי ה' שבאומן ובערוב ימיו בירושלים – רבי הירש לייב ליפל זצ"ל. החופה נקבעה לשבוע שלאחר חג השבועות תרפ"ג. את ליל חג השבועות כולו עשה החתן על הציון הקדוש בתפילה מעומק הלב, שם הכין לבו לקראת יומו הגדול. ואם תשאלו: ומה בדבר הכנות ההכרחיות לקראת הנישואין, כבית לדור בו, הריטים וכיוצא?

הדירה אותה העידו עבור בני הזוג, לא הייתה אלא חדר קטן מקירות עץ, שתפס רבע משטחו של הבית בו שכנו. ומעשה שהיה כך היה: באחד הימים נסתלקה אמו הצדקנית של רבי אבא לייב, בתו של רבי נחמן מטולשין תלמידו הגדול של מוהר"ן, ולידיו נפל בירושה הבית בו דרה האם. זמן רב עמד הבית ריקן ושומם, מאחר שלא נמצאו לו דורשים.

הלך העובד ה' הידוע רבי ברוך געצ'ס שלצד עבודותיו הקדושות היה איש מעשה, ודיבר על ליבו של רבי אבא כי יאות למכור לו את הבית במחיר מוזל. נעתר לו רבי אבא, ואז חילק רבי ברוך בידי הברוכות את הבית על ידי מחיצות עץ לארבעה חלקים. כשבארבעה הדירות שהתקבלו נתיישבו ארבע משפחות של חסידים ברסלב.

משנמצאה הדירה, חסרו רק הריטם, וכה סיפר גיסו רבי לוי יצחק בנדר: "ביום החופה שנקבעה ליום שישי הלכנו לקנות עבורם ריהוט, עלה בידינו להשיג מיטה ובמקום אחת מרגליה שחסרה, תחבנו ארגז שיתמוך בה. אמצעים למיטה נוספת לא היו בידינו, ולכן עבור החתן קנינו ספסל. ארגז גדול יותר שימש בתור שולחן, ושני ארגזים נוספים מילאו את מקומם של כסאות, וכך ריהטנו עבורם חדר.

יום חופתו בעצמו שהתקיימה בערב שבת, היה יום של התבודדות ותשובה בבית ציון רבינו הקדוש, עד שבאו רבי ברוך וחסריו לקראו לחופה, כשמלווים אותו בניגוני דבקות והתעוררות. בסידור קידושין כונן גיסו החסיד רבי לוי יצחק בנדר, שהזיל ים של דמעות בעת הברכות.

והיה באשמורת הבוקר של שבת קודש, כמה מהמתפללים שהשימו קום לתפילת וותיקין, גילו את החתן הטרי שהקדימם, עומד ב"פאליש" – חדר המבוא לבית הכנסת וזועק בהתעוררות הלב את ה'לשם יחוד' שלפני עטיפת הטלית לראשונה בחייו. כה דבוק היה בהתלהבות אמירתו, שלא אבו שאר האנשים להפריעו. הם המתינו בדומיה עד שסיים.

שמחת הנישואין התקיימה במוצאי שבת קודש. "שמחה שכזאת לא נראתה בשום מקום אחר" היה מתרגש רבי לוי יצחק בכל פעם מחדש מדי ספרו זאת. "הייתה זו ממש כמו החתונה עם השבעה בעטלירס" – המובא בספר סיפורי מעשיות. העובד הידוע רבי ברוך רקד את ריקודיו שלמאי התלהבות ושמחה כפזון גדול, אולם השמחה הגדולה הרחיבה את לבו, ואותה שעה בעיצומה של השמחה הגדולה קם ר' ניסן העץ מאנ"ש חסידי ברסלב והכריז: "מה תועלת יש בשמחתנו לבני הזוג ליום הבא? כעת שמחים אנו אולם הרי עניים מרודים הם ומה יאכלו מחר?"

מעולם לא היה ידוע ר' ניסן כפזון גדול, אולם השמחה הגדולה הרחיבה את לבו, ואותה שעה הכריז בקול: הנני תורם כבר סך כך וכך עבור בני הזוג!". ושאר המשתתפים בשמחה, בראותם את ר' ניסן חברים גובר על טבעו, התעוררו אחריו והחלו מנדבים בזה אחר זה. אחד המרבה ואחד הממעיט, עד שנאסף לו על השולחן סכום נכבד, אותו על פי הצעתו של ר' ניסן השקיעו בבית מסחרו של ר' חיים וואדאווי, בנו של רבי שבתאי ברסליבר, ובמשך שנים התפרנס רבי הירש לייב בכבוד מהכנסותיה של צדקה רבה זו.

"ולכו בואו ארצה כנען" (בראשית מה יז)

בתו של רבינו מרת מרים נוסעת לארץ ישראל!

היה זה בקיץ שנת תקס"ה, נסע מחותנו של רבינו הקדוש – הרב הקדוש מוולטשיסק לארץ ישראל, ועמו בנו רבי פנחס, בעלה של מרת מרים בת רבינו.

בניתיים לא הסכים רבינו כי בתו תיסע. רבינו גילה כמה טעמים כמוסים גנוזים בכך. כשאחד הטעמים היה; כי הדרכים המובילות לארץ ישראל שרצו חבורות שודדים, רבינו ידע כי רבי פנחס אינו תקיף דיו שיוכל לעמוד כנגדם, ובשל כך סירב לשלוח עמו את בתו.

כעבור ארבע שנים, בקיץ תקס"ט, בא אל רבינו בנו של הצדיק מוולטשיסק, שלא עלה בשעתו עם אביו לארץ ישראל והציע לרבינו: מכיוון שהוא נוסע כעת לארץ ישראל מוכן הוא לצרף את בת רבינו מרים לקבוצתו, הוא ידאג שתגיע בשלום אל בעלה בארץ ישראל. אחיו של רבי פנחס רבינו איש תקיף רבינו ידע שאפשר לסמוך עליו מ"טלולי דרכים" ומכל המכשולות ואז נענה רבינו ואמר: "אלך ואמנך"!

במלים אלו של רבינו היה טמון רמז בעבורו, כי לאחר זמן, לאחר הסתלקותו של רבי פנחס, הוא ישא את אלמנתו לאשה בקיימו מצות יבום. כשמחתונה זו נולד למרים בן. הצדקנית מרים לא האריכה ימים, לאחר פטירתה נטמנה במערה בבית החיים בצפת, בה נטמן חמיה הקדוש. במערה זו קברו לאחר מכן אף את בעלה ובנה.

מן ספארו שהיא: ילדי הקדרים | ממשיכים את החנפה !

ילדים יקרים ! הנה עברנו את ימי חג החנפה הקדושים, ימים של אור, של שמחה, של הודיה להשם יתברך – בשירה ובאמירת הלל, פאלו ימים נפלאים ומיוחדים שזכינו להם. אך גם בסיים ימי החנפה – אנו צריכים לדעת, שלא עברו ימים אלו, אלא הם אתנו בקרבנו, הם לא חלפו, לנצח הם נשארים אתנו. הם מליים אותנו ולא עוזבים אותנו. וכך היה אומר הגאון הרב מטשעהרין – תלמידו של הצדיק רבי נתן מברסלב – פשהיה עובר חג: שלא אומרים: שהחג עבר – אלא אומרים: שזכינו והפסדנו חג. חטפנו חג... כן, פעת יש לנו הרבה כוחות מחדשים, הרי בחנפה התחדשנו מחדש עם כל כך הרבה דברים טובים. וכל אלו המצוות, המנהגים, השירים, הלמודים, התפלות, ההודאות של ימי חג החנפה מליים אותנו יצת, הם מצודים אתנו, הם נותנים לנו כוח לקראת המשך ימי החרף הבאים עלינו לטובה.

בל נשכח כל כך מהר מהחנפה, נזכר זאת היטב, נדע שאנו יכולים להמשיך את אור השם כמו שזכינו בימי חנפה, שאנו יכולים תמיד לראות את האור, תמיד להודות להשם, לשיר ולזמר אליו יתברך. אוי כמה טוב יהיה לנו מעכשיו, נמשיך לראות רק אור, רק שמחה והודיה.

המשך פניני פרשה

היקש לרציעת האוזן של העבד עברי. ועיוין במדרש תנחומא (נשא ל) שיוסף שמר כל עשרת הדברות.

גם אפ"ל "באזני" גימ' "שבעים" כנגד השבעים לשון שיוסף ידע, שהבהיר לו היטב את דבריו, וכדמצינו בדברי רז"ל על הפסוק "באר היטב" - בשבעים לשון.

גם אפ"ל שרימז לו ה"שבעים נפשות" שצריכים לצאת מבית יעקב. ועיוין בש"ך על הפסוק "כי למחיה שלחני א' לפניכם" "למחיה" בגימ' שבעים - שרוח הקודש פיעמה ביוסף שע"י ירדו שבעים נפש למצריים להחיותם ברעב. ולכן אפ"ל שגם בכאן - רוח הקודש פיעמה ביהודה, שבעים נפש נצרכים לצאת מבית יעקב.

"ויצא האחד מאתי ואומר טרף טרף" (מ"ד, כ"ח)

כשה"אחד" - יחודו והשגחתו של הש"ת יוצא ונעלם מהאדם - כל מהותו של האדם בסכנה, בין בזה העולם ובין לעתיד, וזהו: "טרף טרף" - ב' פעמים כנגד ב' עולמות. וכמובא בליק"מ (תנינא ע"ד): שהאדם יכול להפסיד העולם הזה והעולם הבא עבור תענוג קטן. ה"י.

"ולא יכול יוסף להתאפק לכל הניצבים עליו" (מ"ה, א')

"ניצבים" לשון "תשובה" וכדברי הכתוב (דברים כ"ט ט') "אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' א" - התקרבות להש"ת. שיוסף לא היה יכול להתאפק, והתוודע אל אחיו מטעם - "לכל הניצבים עליו" שהתחרטו ושבו על מעשיהם. כי הרי הבין לשונם שאמרו: "אבל אשמים אנחנו". ועיון בדברי הרמב"ן על פסוק זה שהיו רבים מבית פרעה שבאו לחלות פניו שימחל לבנימין כי נכמרו רחמיהם בתחנוני יהודה. מחילה ענין תשובה, בכוח התפילה ותחנונים.

"ויקרא הוציאו כל איש מעליו" (מ"ה, א')

לכאורה תיבת "איש" מיותר הוא. הוציאו כולם מעלי הר"ל לכתוב. אולם אפ"ל ע"פ דבריהם (חולין כ"ט): "איש נדחה ואין ציבור נדחין". לכן ביקש מכל איש - מכל אחד בנפרד שיוצא - ולא כולם יחדיו.

"ויתן את קלו בבכי" (מ"ה, ב')

"בבכי" - ר"ת וס"ת - י"ב, רמז ל"ב שבטי י"ה. והאותיות הפנימיות כ"ב רמז להתחברות של כל השבטים יחדיו לאחר - כ"ב שנים שנעלם יוסף.

"אני יוסף העוד אבי חי" (מ"ה, ג')

אני יוסף, בכוח מה נשארתי "אני יוסף", בכוח ה"עוד", ב"התחזקות" עם ה"עוד מעט ואין רשע", ההתחזקות בנקודות טובות כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה רפ"ב), על הפסוק: "עוד מעט ואין רשע" בזכות זאת ההתחזקות - וכיתי ל"אבי חי" - להתגבר על הנסיונות, כי דמות דיוקנו של אביו נתגלה אליו ועמד בנסיונו. ולכך המשיך יוסף באמירתו לאחיו "ועתה אל תעצבו" כי רק בכוח השמחה וההתחזקות זוכים: "לשארת בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה".

"העוד אבי חי" (מ"ה, ג')

"אבלי" בגימ' י"ג - בן י"ג מצוות, בכוח זכות מצוות ממשכים חיות הש"ת גם בתוך המצרים, ברוחניות ובגשמיות. בכלליות ובפרטיות.

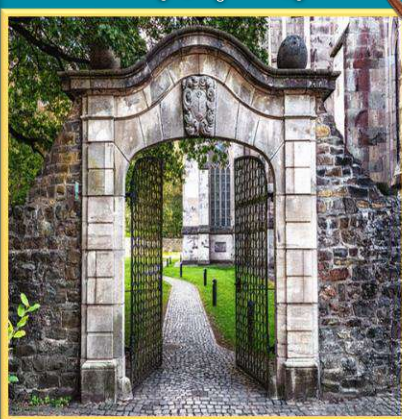
"כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים" (מ"ו, כ"ז)

מצרימה לשון נקבה, אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ל"ו) שכשבאים בכור הנסיון צריכים לצעוק ע' קולין כולדת, ולכן כשביית יעקב יורדים למצרים מדגיש הפסוק: מצרימה - רמז לשבעין קולין של יולדת.

"אל תירא מרדה מצרימה" (מ"ו, ג')

"תירא" בגמטריא "תיר"ב" (עם הכולל) כנגד התר"ב מצוות. כי הרי מצוות ישוב ארץ ישראל לא יוכל לקיים, ולכן פירש דברי רש"י "לפי שהיה מיצר על שנוקק לצאת לחוץ לארץ" ולכן ניחמה הקב"ה וחיוקו "אל תירא" כי הרי הנך יכול לקיים תר"ב מצוות הנוספות.

זוית ראָפּה <<

נפסע וניכנס לשערי אורה שנפתחו בימי חג החנוכה נשכיל לנצל זאת לכל ימות השנה !